

ingediend op **1645** (2022-2023) – Nr. 3
23 juni 2023 (2022-2023)

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid,
Gezin en Armoedebestrijding
uitgebracht door Ann De Martelaer

over het voorstel van resolutie

van Maurits Vande Reyde

over het wegwerken van het verschil
tussen de waarde van een cashbudget en een voucher
in het persoonsvolgend budget

Documenten in het dossier:

- 1645** (2022-2023) – Nr. 1: Voorstel van resolutie
- Nr. 2: Amendement

Samenstelling van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding:

Voorzitter: Stefaan Sintobin.

Vaste leden:

Koen Daniëls, Veerle Geerinckx, Elke Sleurs, Tine van der Vloet, Katja Verheyen;

Immanuel De Reuse, Stefaan Sintobin, Suzy Wouters;

Maike De Rudder, Katrien Schryvers;

Freya Saeys, Maurits Vande Reyde;

Ann De Martelaer, Jeremie Vaneeckhout;

Freya Van den Bossche.

Plaatsvervangers:

Allessia Claes, Freya Perdaens, Sarah Smeyers, Annabel Tavernier, Jeroen Tiebout;

Yves Buysse, Ilse Malfroot, Frieda Verougstraete-Deschacht;

Vera Jans, Kurt Vanryckeghem;

Gweny De Vroe, Emmily Talpe;

Johan Danen, Celia Groothedde;

Conner Rousseau.

Toegevoegde leden:

Lise Vandecasteele.

INHOUD

1. Toelichting door Maurits Vande Reyde, indiener	4
2. Bespreking	5
2.1. Uiteenzetting door Vera Jans	5
2.2. Uiteenzetting door Immanuel De Reuse	6
2.3. Uiteenzetting door Tine van der Vloet	7
2.4. Uiteenzetting door Hannes Anaf	7
2.5. Uiteenzetting door Ann De Martelaer	7
2.6. Antwoord van Maurits Vande Reyde.....	8
2.7. Replieken	9
3. Stemming	10
Gebruikte afkortingen	11

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding besprak het voorstel van resolutie over het wegwerken van het verschil tussen de waarde van een cashbudget en een voucher in het persoonsvolgend budget tijdens haar vergadering van 6 juni 2023. Op dit voorstel van resolutie werd één amendement ingediend. Het werd verspreid als *Parl.St.* VI.Parl. 2022-23, nr. 1645/2.

1. Toelichting door Maurits Vande Reyde, indiener

Maurits Vande Reyde zegt dat het verschil tussen de waarde van een cashbudget en een voucher in het persoonsvolgend budget al meermaals is besproken, onder meer naar aanleiding van zijn conceptnota voor nieuwe regelgeving over het gelijktrekken van de waarde van een punt in een persoonsvolgend budget in voucher en een persoonsvolgend budget in cash (*Parl.St.* VI.Parl. 2020-21, nr. 932/1).

Sinds de invoering van de persoonsvolgende financiering voor meerderjarige mensen met een beperking zijn er twee systemen: de voucher en het cashbudget. Het doel van de persoonsvolgende financiering is de keuzevrijheid voor de gebruiker vergroten en de innovatie in de sector versterken. Op die manier wordt ervoor gezorgd dat er geen 'one size fits all' meer is maar dat men kan inspelen op de vragen en de noden van de gebruiker. Ondanks alle reeds uitgebreid besproken problemen met de persoonsvolgende financiering, is dat doel al bereikt: er zijn nieuwe, kleinschalige ouderinitiatieven en nieuwe vormen van zorg ontstaan en de klassieke voorzieningen zijn niet blijven steken in de tijd maar evolueren mee.

Het probleem is dat de voucher en het cashbudget uit elkaar dreigen te groeien. In de toelichting bij zijn voorstel van resolutie is te zien dat het verschil groot begint te worden. Het waardeverschil van een punt is gestegen tot 166 euro per punt. Wie in het cashsysteem zit, kan daardoor voor dezelfde zorgnood minder zorg inkopen dan wie met vouchers werkt. Het probleem is niet alleen dat het verschil al groot is maar ook dat het steeds groter wordt en bij elke aanpassing groter dreigt te worden. Het is een probleem dat men nu moet aanpakken want anders dreigen de twee systemen zo ver uit elkaar te groeien dat zorg verkrijgen met cash erg moeilijk wordt.

Maurits Vande Reyde duidt de oorzaken van het groeiende verschil. De voucher kent enkele compensaties die het cashbudget niet krijgt: een aantal variabele prestaties voor personeel, anciënniteit, eindejaarspremie, vakantiegeld en VIA-middelen. Daarenboven wordt het cashbudget later geïndexeerd dan de voucher. Als gevolg daarvan komt de gelijkwaardigheid van beide systemen in het gedrang. Met een cashbudget kan niet meer dezelfde zorg en evenveel personeel ingekocht worden als met een voucher. Vergunde zorgaanbieders die opteren voor cash, zullen op termijn niet meer dezelfde zorg kunnen verstrekken. Het gaat vaak over kleinschalige, nieuwe initiatieven die de afgelopen jaren ontstaan zijn.

Maurits Vande Reyde heeft de discussies gevolgd en meent dat iedereen het erover eens is dat deze problematiek moet worden aangepakt. Elke fractie is bezorgd over het gevaar dat beide systemen uit elkaar groeien. Het Vlaamse regeerakkoord (*Parl.St.* VI.Parl. 2019-20, nr. 31/1) omvat een paar relevante passages: sociale innovatie en de dynamiek voor mensen met een beperking en zorgaanbieders dient te worden versterkt en nieuwe vormen van zorgaanbieders verdienen alle vrijheid. Deze passages uit het regeerakkoord staan vermeld in de toelichting bij het voorstel van resolutie.

Het voorstel van resolutie vraagt in de eerste plaats transparantie over het verschil. Men kan het verschil min of meer in kaart brengen maar de effecten op gebruikers en zorgaanbieders zijn nog niet transparant. Daarom moet de transparantie over de waarde van punten in beide systemen verhoogd worden. Daarnaast vraagt het voorstel van resolutie een aanpassing van beide systemen om het waardeverschil

weg te werken in een periode van vijf jaar. Maurits Vande Reyde luistert graag naar andere suggesties over de termijn. Het doel is dat beide systemen in elk geval blijven bestaan en dat dezelfde zorgzwaarte, ongeacht of cash of een voucher gebruikt wordt, leidt tot dezelfde zorg.

Tot slot verklaart Maurits Vande Reyde zich bereid om te luisteren naar suggesties die dit voorstel van resolutie verbeteren of versterken. Hij meent dat iedereen bezorgd is over het verschil dat op termijn een probleem zal vormen. Tijdens de gedachtewisseling met James Van Casteren, administrateur-generaal van het VAPH, over de stand van zaken van de persoonsvolgende financiering in de sector van personen met een handicap is het verschil expliciet benoemd (*Parl.St.* VI.Parl. 2022-23, nr. 1736/1). Dat noopt het Vlaams Parlement tot enige actie om aan de Vlaamse Regering te vragen om dat te bekijken en mee te nemen in een zorgperspectiefplan. Verschillende organisaties hebben er ook al op gewezen. Dan moet in het Vlaams Parlement het besef groeien dat er iets aan gedaan kan worden.

2. Bespreking

2.1. Uiteenzetting door Vera Jans

Vera Jans vindt het beleid ten aanzien van personen met een handicap ontzettend belangrijk. Voor haar en haar fractie is dit voorstel van resolutie echter onvoldragen. Het thema verdient een grondige denkoefening en is belangrijk genoeg voor goed doordachte oplossingen die tegemoetkomen aan de nood van mensen met een handicap, zorgaanbieders en zorgverstrekkers. Sedert het invoeren van de persoonsvolgende financiering en de opeenvolgende begrotingsopmaken en -aanpassingen gaan er telkens meer middelen naar personen met een handicap en het wegwerken van de wachtlijst, voorlopig in de eerste plaats in prioriteitengroep 1 maar er zijn nog veel uitdagingen in de prioriteitengroepen 2 en 3.

Het is cruciaal om van bij het begin voor ogen te houden dat de persoonsvolgende financiering keuzevrijheid vooropstelt. Vroeger kreeg men het bericht dat een voorziening een bed vrij had. Dan moest de persoon met een handicap beslissen al dan niet op dat aanbod in te gaan. Het nieuwe systeem start vanuit de vraag en niet langer vanuit het aanbod. De keuzevrijheid is cruciaal en de cijfers tonen dat aan. Op dit moment zijn er meer dan 28.000 budgethouders: 13 procent maakt gebruik van een cashbudget en een kleine 69 procent van een voucher. Stilaan groeit de groep die gebruikmaakt van de combinatie van beide systemen. Mensen moeten kijken waar ze de beste zorg op maat vinden, hoe ze hun zorgpakket kunnen samenstellen en wat voor hen mogelijk en haalbaar is. Bij het cashbudget wordt het budget als het ware op de zichtrekening gestort en kan de gebruiker ermee aan de slag om zijn assistentie in te vullen en zijn persoonlijke zorgnoden te leningen. De voucher is een tegoedbon waarmee een gebruiker naar een vergunde zorgaanbieder in Vlaanderen gaat, die hem de zorg moet geven. Ten slotte is er de combinatie van beide.

Vera Jans vindt het belangrijk te allen tijde goed voor ogen te houden dat de systemen naast elkaar bestaan en dat ze op geen enkel moment met elkaar in competitie hoeven te gaan. Het is geweldig dat de persoonsvolgende financiering het mogelijk maakt dat mensen een cashbudget aanvragen en hun eigen ondersteuning vormgeven. Voor mensen met een complexe zorgnood die aangewezen zijn op zorg in een voorziening, moet ervoor gezorgd worden dat beide systemen blijven voortbestaan.

Vera Jans verwijst naar het eindrapport van Deloitte in het kader van de Vlaamse Brede Heroverweging waarin de discrepantie tussen de waarde van een cashbudget en een voucher ten gronde wordt onderzocht. Daaruit blijkt dat het cashbudget

en de voucher vanuit verschillende uitgangspunten vertrekken en eigen kenmerken hebben. Het is aan de parlementsleden om die verschillen duidelijk te maken.

Vera Jans wil iets doen aan de bereikbaarheid. Het is van belang om te kijken hoe de systemen worden gebruikt. Cash biedt een brede bestedingsmogelijkheid. Het is opmerkelijk dat de studie van Deloitte duidelijk maakt dat mensen met een cashbudget meer zorg kunnen inkopen dan mensen met een voucher. De verdoken kosten zitten voornamelijk in het feit dat wie met een cashbudget dienstencheques inkoopt, de eigen bijdrage betaalt en niet de daadwerkelijke kosten. Hetzelfde geldt voor voorzieningen. Mensen met een handicap die aangewezen zijn op een voorziening om de zorg te krijgen die ze nodig hebben, hebben een budget waarmee ze in onderhandeling gaan met de voorziening. Zorg organiseren in een voorziening is anders dan zorg organiseren bij iemand thuis. Een voorziening heeft bijvoorbeeld nood aan snoezelruimtes of een therapiezwembad, vervoer van de mensen, moet zorgen voor eten, een beroep doen op een wasserij enzovoort. Bij alles wat men doet voor personen met een handicap, moet ervoor gezorgd worden dat maatregelen ten gunste zijn van beide systemen.

Het voorstel van resolutie bevat een aantal zinvolle zaken. Vera Jans staat ervoor open om te kijken hoe men dat kan oplossen. Maar op dit moment vindt zij het voorstel van resolutie onvoldragen. Het thema verdient een grondige denkoefening om te komen met oplossingen die tegemoetkomen aan heel wat mensen met een handicap die nu al een budget hebben, maar ook aan mensen die een aantal jaar geleden een budget hebben gekregen en met een meervraag geregistreerd staan en voor wie de wachttijd oploopt. Ze zal dit voorstel van resolutie niet goedkeuren. Ze is wel bereid hierover grondig van gedachten te wisselen om met doordachte oplossingen te komen.

2.2. Uiteenzetting door Immanuel De Reuse

Immanuel De Reuse dankt Maurits Vande Reyde voor de duidelijke toelichting over het verklaarbare maar niet te rechtvaardigen verschil tussen de waarde van een punt in voucher en in cash, dat het uitgangspunt is van dit voorstel van resolutie. In de toelichting verwijst de indiener naar de oorzaken van het groeiende verschil tussen beide systemen en de negatieve gevolgen voor de betrokkenen. Het doel moet immers zijn dat iedereen, ongeacht zijn keuze, dezelfde ondersteuning kan kopen. Er wordt gesproken over concurrentie, maar zo ziet het parlements lid het niet want er is keuzevrijheid in de manier waarop men ondersteuning wil inkopen. Dat moet met hetzelfde budget en dezelfde mogelijkheden kunnen. Daarover is iedereen het eens.

Immanuel De Reuse verwijst naar de vragen in het voorstel van resolutie: transparantie, het opstellen van een meerjarenplan, het indexeren van het cashbudget en het niet verder laten toenemen van de kloof tussen wie werkt met een takenbudget en wie werkt met een arbeidsovereenkomst. Het zou beter zijn om te schrijven dat deze kloof moet worden gedicht maar Rome is evenmin op één dag gebouwd. Zijn fractie kan zich vinden in deze voorstellen en zal het voorstel van resolutie goedkeuren. Het voorstel van resolutie zal de Vlaamse Regering dwingen tot de denkoefening die Vera Jans vraagt en op die manier wordt het niet op de lange baan geschoven. Het Vlaams Belang zal het voorstel van resolutie steunen om een stok achter de deur te hebben zodat wat wordt aangereikt ook werkelijkheid wordt.

2.3. Uiteenzetting door Tine van der Vloet

Tine van der Vloet zegt dat haar partij het voorstel van resolutie inhoudelijk genegen is omdat wie voor een cashbudget opteert niet mag worden afgestraft. N-VA vindt het belangrijk dat gemaakte afspraken in de meerderheid worden nageleefd. Ze betreurt dat Maurits Vande Reyde het voorstel van resolutie alleen heeft ingediend. Daarom zal haar partij het niet goedkeuren.

2.4. Uiteenzetting door Hannes Anaf

Hannes Anaf heeft gewacht met reageren tot na de meerderheid. Het voorstel van resolutie gaat over een belangrijk onderwerp van de persoonsgebonden financiering: het recht op zorg in een concreet bedrag gieten zodat personen met een handicap hun zorg kunnen organiseren. Het verschil dat Maurits Vande Reyde terecht aanklaagt, is moeilijk uit te leggen. In het huidige systeem zijn de verschillen tussen cash en voucher ook volgens Vooruit niet langer te rijmen met het principe om mensen met een gelijkwaardige zorgnood een gelijkwaardige behandeling te geven. Op dat vlak is Hannes Anaf het eens met het voorstel van resolutie.

Wie deze redenering doortrekt, moet ook consequent tegen de deelbudgetten in prioriteitengroep 2 zijn, want deelbudgetten zijn een niet te aanvaarden vermindering van een legitieme en door de overheid vastgestelde zorgnood. De deelbudgetten mogen dan een experiment zijn maar mensen de helft geven van waar ze volgens de overheid recht op hebben is niet rechtvaardig wanneer anderen met een gelijkwaardige zorgnood wel een volledig persoonsvolgend budget ontvangen.

Hannes Anaf steunt een aantal punten in en de denkoefening achter het voorstel van resolutie, maar vindt de vraag om het verschil tussen cash en voucher weg te werken vaag en daardoor gevaarlijk omdat dit verschil in twee richtingen en alles daartussenin kan worden weggewerkt. Het cashbudget kan gelijkgesteld worden met de voucher. De voucher kan gelijkgesteld worden met het cashbudget. Daarnaast zijn er tussenoplossingen.

Het is belangrijk dat alle mensen met een zorgnood het budget krijgen om die zorg te kunnen financieren. Het voorstel van resolutie is onduidelijk over de richting die de indiener uit wil. Hannes Anaf wil geen voorstel van resolutie goedkeuren dat er mogelijk voor zorgt dat mensen minder zorgbudget krijgen. Hij hoopt op verduidelijking door Maurits Vande Reyde.

2.5. Uiteenzetting door Ann De Martelaer

Ann De Martelaer vindt dat dit voorstel van resolutie duidelijk maakt dat er al enige tijd een probleem zit aan te komen: de grote discrepantie tussen voucher en cash. Ze wist dat er een verschil was maar niet dat de discrepantie zo groot was.

Het door België goedgekeurde VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap bepaalt dat mensen met een handicap de keuzevrijheid hebben om zich maatschappelijk te integreren, dat er wordt overgegaan tot de-institutionalisering en dat mensen met een handicap zoveel mogelijk inclusief kunnen wonen.

Dat alles was de bedoeling van het persoonsvolgend budget, maar er is een systeem ontstaan waardoor een meerderheid nog in voorzieningen woont en een minderheid met cash werkt. Het cashbudget wordt voor een deel ingezet in voorzieningen. In 2000 was Ann De Martelaer er voorstander van om mensen een budget te geven en na te gaan wat er in de voorzieningen zou gebeuren, maar er is uiteindelijk een andere keuze gemaakt. In het huidige systeem groeit alles steeds verder uit elkaar. Het verschil zal nog groeien als er niets gebeurt. Bovendien wordt het ontzettend duur door de verhoging van de voorzieningen en door de cashbudgetten die stijgen.

Het voorstel van resolutie verwijst naar het rapport waar ook Vera Jans naar verwijst. In dat rapport staat – en dat beantwoordt de vraag van Hannes Anaf – dat het de bedoeling was dat de cashbudgetten zouden evolueren naar voucherbudgetten. Volgens die studie zou dat grote budgettaire impact hebben.

De vraag is of deze en de volgende Vlaamse Regering bereid zullen zijn om die budgettaire ruimte te bieden. Principieel vindt Ann De Martelaer dat de twee systemen gelijk moeten zijn. In dat rapport staat ook dat de mensen met een cashbudget het gemakkelijker hebben om hun zorg te organiseren. Ze kunnen bijvoorbeeld een beroep kunnen doen op dienstencheques, wat goedkoper is dan verblijven in een voorziening. Dat is ook aangehaald door Vera Jans. Het rapport adviseert om dat nader uit te zoeken.

Vervolgens vraagt Ann De Martelaer hoe lang de werkgroep met werkgevers en gebruikersorganisaties al aan de slag is. James Van Casteren heeft al gewezen op problemen in het VAPH. In welke mate en op welke termijn zal de werkgroep met een advies komen? Is er al een advies? Heeft Maurits Vande Reyde zicht daarop?

Vijf jaar om het verschil weg te werken is lang. Er moet iets gebeuren. Ann De Martelaer zou het betreuren mocht de stemming beslecht worden tussen meerderheid en minderheid of met een wisselmeerderheid. Ze neemt Vera Jans op haar woorden met haar pleidooi om hier werk van te maken. Ann De Martelaer wil dat de commissie zich daartoe engageert en dat ze voor het einde van 2023 met een concreet voorstel komt. Verder suggereert ze om de vermelde werkgroep naar feedback te vragen en om de problemen die ze ontdekt hebben aan te pakken. Gezien de problematiek en het VN-verdrag moet de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding werk maken van een gedragen voorstel.

2.6. Antwoord van Maurits Vande Reyde

Maurits Vande Reyde vindt de aanvullingen en opmerkingen nuttig. In antwoord op Ann De Martelaer zegt hij dat het budgettaire aspect belangrijk is. Terwijl er wordt gepraat over het afbouwen van de wachtlijsten is het moeilijk om tegelijkertijd te werken aan de gelijkschakeling van de systemen. Dat moet budgettair worden ingecalculeerd, wat niet evident is. Hij vergelijkt het met de deels teruggedraaide correctiefases. Hij is het eens met Ann De Martelaer dat dit aspect moet worden meegenomen. Het voorstel van resolutie is een vraag aan de Vlaamse Regering naar een budgettair kader. Alle suggesties om dat duidelijker te omschrijven zijn welkom.

Maurits Vande Reyde bekent allergisch te zijn voor VAPH-werkgroepen en het raadgevende comité omdat het altijd onduidelijk is hoe er met bepaalde problematieken wordt omgesprongen en welk resultaat naar voren komt. Maurits Vande Reyde heeft geen concrete output uit die werkgroep, waarvan hij veronderstelt dat die aan het werk is.

Tijdens de gedachtewisseling over de stand van zaken van de persoonsvolgende financiering in de sector van personen met een handicap heeft James Van Casteren de problematiek nauwkeurig beschreven en het probleem dat het voorstel van resolutie aankaart, ook onderschreven. De administrateur-generaal heeft opgemerkt dat zorg vergoeden met cash relatief goedkoper is dan met het vouchersysteem. Maurits Vande Reyde zag daarin een oproep om de problematiek ter harte te nemen. Hij herhaalt dat het budgettaire aspect nauwer omschreven moet worden in het voorstel van resolutie, en dat daarbij de eventuele conclusies van de werkgroep van het VAPH mee in beschouwing moeten worden genomen.

Maurits Vande Reyde begrijpt de opmerking van Hannes Anaf over de deelbudgetten maar merkt op dat het recht op een volledig budget altijd behouden blijft in prioriteitengroep 2. De vraag over welke richting het moet uitgaan, is interessant.

De spreker stelt vast dat hij dat punt vaag heeft gehouden. Het voorstel van resolutie is een vraag aan de Vlaamse Regering om aan de slag te gaan maar de indier is het eens met Hannes Anaf dat de gewenste richting van de evolutie moet worden aangegeven. Het is niet cruciaal welke richting er gekozen wordt maar ze moet geënt zijn op de zorgzwaarte. Maurits Vande Reyde geeft toe dat het in de praktijk niet evident zal zijn, maar vindt het een goede suggestie om dat duidelijker te omschrijven. Het is niet de bedoeling dat er over vijf jaar met beide systemen minder zorg kan worden ingekocht.

Hij dankt het Vlaams Belang voor de steun en gaat in op de opmerkingen van Vera Jans. Keuzevrijheid is de centrale kwestie. Als twee systemen uit elkaar groeien, is er op het einde geen keuzevrijheid meer. De opmerking dat er meer gebruikgemaakt wordt van een combinatie van cashbudget en voucher, en dat elke besteding haar eigenheid heeft, zoals blijkt uit het rapport van Deloitte, vindt Maurits Vande Reyde terecht. Hij is het ermee eens dat daarmee meer rekening kan worden gehouden. Hij merkt dat Vera Jans het probleem erkent maar dat ze een aantal aanvullingen wil bij de oplossing. Hij stelt voor om met amendementen te werken maar geeft toe dat dat tekstueel moeilijk kan zijn.

Maurits Vande Reyde herhaalt bereid te zijn om naar alle opmerkingen te luisteren. Voor hem is het cruciaal om met een oplossing te komen die richting kan geven aan de Vlaamse Regering. Hij wil alle argumenten ter harte nemen en de tekst eventueel aanpassen. Hij benadrukt dat het over keuzevrijheid gaat en vraagt wie er belang aan hecht samen met hem tot een gezamenlijk voorstel van resolutie te komen dat de Vlaamse Regering oproept om ermee aan de slag te gaan in een perspectiefplan. Hij merkt dat er geen meerderheid is voor zijn voorstel van resolutie en verklaart zich bereid om samen met de commissie aanpassingen door te voeren.

Hij herinnert aan de eerste hoorzitting over zijn conceptnota voor nieuwe regelgeving over het faciliteren van sociaal ondernemerschap en innovatie in de gehandicaptenzorg toen kleinschalige initiatieven een noodkreet sloegen (*Parl.St.* VI.Parl. 2019-20, nr. 383/2). Ze hadden het over de bedreiging van het voortbestaan van de zorg die ze willen geven. Voor zulke initiatieven zou het erg zijn om te zeggen dat er niets aan gedaan wordt. Hij vraagt dat meerderheid en oppositie samen tot een resultaat komen, en herhaalt dat hij bereid is om dit voorstel van resolutie nu niet ter stemming voor te leggen en om te luisteren naar de bezorgdheden van iedereen, op voorwaarde dat er een formeel engagement is om tot een gezamenlijke tekst te komen.

2.7. Replieken

Hannes Anaf merkt op dat zijn opmerking kan worden ondervangen met een amendement. Hij is van oordeel dat er samen kan worden nagedacht over amendementen om ervoor te zorgen dat mensen niet achteruitgaan. Hij engageert zich ertoe om een amendement op te stellen waardoor het voorstel van resolutie door iedereen kan worden gesteund.

Vera Jans en *Willem-Frederik Schiltz* stellen voor om de agenda te volgen en het voorstel van resolutie ter stemming voor te leggen. *Jeremie Vaneeckhout* spreekt zich niet uit over de mogelijkheid om een consensus te vinden maar dringt erop aan Hannes Anaf tijd te geven om een amendement op te stellen.

3. Stemming

Amendement nr. 1 van Hannes Anaf, Ann De Martelaer, Freya Van den Bossche en Jeremie Vaneeckhout strekt ertoe in het tweede streepje, 2°, punt b) te vervangen door:

- “b) een vijfjarenplan op te stellen om het verschil tussen de kostprijs voor een punt in een persoonsvolgend budget (PVB) in voucher en een PVB in cash weg te werken op een manier die personen in beide systemen toelaat een kwalitatief en adequaat antwoord te organiseren op hun zorgvraag;”.

Hannes Anaf licht toe dat zijn amendement verduidelijkt in welke richting en op welke manier de ongelijkheid tussen het cash- en het vouchersysteem moet worden weggewerkt zodat personen met een beperking met beide systemen een kwalitatief en adequaat antwoord kunnen organiseren op hun zorgvraag.

Amendement nr. 1 wordt met 8 stemmen tegen 7 verworpen.

Het voorstel van resolutie wordt met 8 stemmen tegen 6 bij 1 onthouding verworpen.

Stefaan SINTOBIN,
voorzitter

Ann DE MARTELAER,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

PVB	persoonsvolgend budget
VAPH	Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap
VIA	Vlaams intersectoraal akkoord
VN	Verenigde Naties